

DĚJSTVÍ TŘETÍ: CESTA ZA FREGHAREM

Scéna první: Tým

*Dobry vůdce odvedl větší část své práce už při výběru svých lidí.
učený MALIGAR,
Sto zlatých vůdcovských pravidel*

Vlaher dobře věděl, proč si na tuhle práci vybrali zrovna jeho. Měl výsledky! Ano, měl samozřejmě nějaké znalosti, ale především mohl ukázat na to a to a říct: „Tak tohle, dámy a pánové, jsem udělal já.“ Nalezl řešení, když se hroutily jižní hradby a nikdo se nemohl na nic lepšího než pobíhat kolem a lomit rukama, a před lety přišel na způsob, jak zachránit vinice Pod Knebáči, když zničehonic po mnoha staletích začaly hrozny sesychat a šťáva z nich chutnala

jako psí moč. Nedávno sestrojil magometry a navrhl jejich rozmístění po Caredbaru tak, aby se dalo monitorovat nedovolené užívání magie. No zkrátka i přes své mládí byl Vlaher možná jediným člověkem na ostrově, který tuhle práci mohl zastat, to si musel bez nejmenších známek falešné skromnosti přiznat.

Věci se ale začaly komplikovat.

Problém byl v tom, že uvykl pracovat sám. Za normálních okolností by se někde zavřel, zakousl by se do problému a nepřestal by, dokud by se ten problém pod kladivem jeho intelektu nerozdrolil na prach. To byl jeho způsob. Jako syn knihovníka k tomu měl prvotřídní předpoklady. Knihy. No ano, samozřejmě, knihy, které kromě něj nikdo nečetl. Jaká škoda! A přitom v nich bylo tolik užitečných věcí! Vlaher ale věděl, jak jich využít. To zase ano. Dostal úkol, zahrabal se mezi regály a nevytáhl odtamtud paty, dokud nedospěl k nějakému řešení.

Tentokrát to bylo jinak. Zavolali si ho k sobě a řekli mu: „Tady máš úkol. Je to fakticky důležitý, takže si k sobě vyber, koho chceš, ale musíš uspět!“

Uspěť! Kdyby zvolili jakékoliv jiné slovo, ale oni mu řekli *uspět!*

Tak se do toho dal. A ono to vlastně zpočátku nevypadalo tak zle. Ba naopak. Ještě teď si vzpomínal na své počáteční nadšení, že bude mít konečně příležitost dát dohromady nejchytřejší lidi na Roveni a spolu pak budou pracovat jako tým! *Víc hlav víc ví*, alespoň tak se to říká. Tak proč ho od té doby zrovna ta jeho hlava tolik bolí? Proč se od té doby pořádně nevyspal?

Už první den mu bylo jasné, že by se těch zmetků, které nafasoval, nejraději zase hned zbavil. Zároveň ale musel přiznat, že to, co ho čeká, sám nezvládne, a bylo mu také jasné, že se bez pomoci druhých zkrátka neobejde. A tak zatnul zuby. Smutné bylo nejen to, že svým způsobem skutečně pracoval s jedněmi z nejchytřejších lidí na ostrově. Škoda že mu od té doby většinu dne zabralo řešení problémů, o nichž do té doby ani netušil, že existují. Na ten původní už mu pak nezbývalo mnoho času.

Ale co už! Vést lidi je problém jako každý jiný, řekl si tehdy. I když, popravdě řečeno, neřekl si to ani tak on, jako mu to poradil Freghar, jediný další člověk, se kterým si mohl Vlaher promluvit.

Starý učenec bydlel kus za městem, protože jak sám říkal, měl sice rád lidi – takovou tou nekonkrétní láskou k člověku –, ale nemusel je kvůli tomu vídat denně. Dělal mu dobře vědomí, že se ti lidé nacházejí na jiném místě. Freghar se tehdy na nešťastného Vlahera, který mu zrovna všechno vypověděl, laskavě podíval a řekl:

„Vést lidi, to je jenom další problém, který musíš vyřešit. A řešit problémy, to ty umíš, ne?“

Vlaher se pak vrátil do města a prohledal celou knihovnu odshora až dolů, až našel útlý spis, který se jmenoval *Sto zlatých vůdcovských pravidel*.

Byl to spis velmi starý, ostatně novou knihu už nikdo nenapsal celá staletí, ale tenhle spis snad pocházel ještě z doby dávno před Uzavřením. Ještě té noci ho celý přečetl, což od té doby ostatně učinil mockrát. Udivilo ho, že ačkoliv byl text starý, živě se dotýkal jeho dnešních starostí! Zjištění, že se lidi chovali jako kretění už před tisíci lety, připadalo Vlaherovi fascinující.

Zaříd' to především tak, aby tvým lidem na jejich práci záleželo.

učení MALIGAR,

Sto zlatých vůdcovských pravidel

Vlaher spěchal za Fregharem. Slunce už nějakou tu hodinu vyhřívalo ulice města, takže když Vlaher vyšel ze svého domu, pozdravilo ho horko, jež sálalo z kamenů dlažby i ze zdí domů. Zastínil si oči a počkal, až si zorničky zhýčkané stínem letité knihovny zvyknou na stále svěží slunce. Včera se toho událo tolik a on to všechno musí co nejdříve říct Fregharovi. Neuvěří, co zase udělal!

Z náměstí vyšel ulicí slovutného Jarargera, která ho vedla k jižní bráně. Hned, jak to ale bylo možné, zahrnul doprava, jenomže už u hřbitova si to zase rozmyslel a nasměroval své kroky zpátky

na jih. Uvědomil si, že nedávno prý kousek za západní branou spatřili několik skřetů. Docela by tomu i věřil. Dříve by bylo nemyslitelné, aby se objevili takhle blízko, ale jak magie slábla, troufali si ti zlořádi vylézat ze svých smrdutých děr čím dál tím častěji. Druhá cesta byla sice znatelně delší, zato snad stále ještě bezpečná. Jak šel, ponořil se opět do myšlenek, které ho bez přestání zaměstnávaly několik posledních měsíců.

Jeden by si snad myslel, že s druhým Maligarovým pravidlem by neměl být žádný problém. Podle Vlaherova rozumu by mu nemělo činit sebemenší potíže *citově angažovat svůj tým*. Převaloval tu frázi v hlavě. Už jenom to slovo tým! Některé Maligarovy formulace mu stále připadaly poněkud výstřední. Citově angažovat! Nikdy se s podobným způsobem myšlení nesetkal. Jak už, sakra, chcete někoho víc citově angažovat, než když se jedná o záchranu jeho vlastní zadnice? A podle Freghara, i když v tomhle s ním Vlaher nesouhlasil, možná dokonce o záchranu světa tak, jak ho dnes známe? To by už snad jeden čekal, že jim bude na jejich práci záležet, ne? Od prvního dne však čelil věcem, které při veškerém svém intelektu nedokázal pochopit.

Najednou třeba zjistil, že se musí smířit s tím, že Pan Rýmička – Vlaher měl potíže se zapamatováním jmen, takže dával lidem přezdívký podle prvního dojmu – nemůže ve středu pracovat déle jak do čtyř, protože musí jít na zkoušku souboru. Velmi schopný teoretický mág, bez kterého by se opravdu neobešel, ho tímhle svým postojem překvapil. Jinými slovy, zachraňujeme tady svět, ale ve středu jenom do čtyř, jasný?

Zatímco Pana Rýmičku pojmenoval takhle proto, že navzdory dlouhotrvajícím teplým dnům i nocím měl vleklou rýmu, která se ani později neměla zlepšit, lehce nahrbenému praktickému alchymistovi Iskovi začal říkat Ratlík, jelikož i přes to, že se mu takřka neustále třásly ruce, projevoval se až zuřivou výbojností vůči Vlaherovi. Ratlík zase pro změnu odmítal pracovat s jakoukoliv zelenou hmotou, kapalinou či plynem. Doslova prohlásil, že pokud by musel

pracovat s jakoukoliv z těch zelených sraček, tak to už by tu spíš nebyl, a jak to řekl, podíval se vyzývavě na Vlahera, co on jako na to. Od té doby se Vlaher modlil, aby záchrana světa nezávisela na nějaké zelené sračce, protože jinak je svět v opravdu ošklivým maléru.

Už první den také zjistil, že některé lidi bude potkávat jenom v nepravděpodobných hodinách. Například praktický mág, kterému pro jeho přehnaně úzkostlivou puntičkářskou povahu začal říkat Pedant, se v práci neukázal před polednem, zato pracoval pozdě do noci. To naproti tomu kovář Bezprdel – pardon, první dojem si nevybírám, byl to hodnej kluk, ale prostě to vypadalo, že se mu nohy napojují na trup bez obvyklých mezisoučástek – zase přicházel časné ráno, aby mohl odejít už brzo odpoledne, což znamená, že kdyby mělo dojít na nějakou vzájemnou spolupráci Bezprdele s Pedantem, muselo by se to stihnout během dvou hodin krátce po polední pauze. Vlaher upřímně doufal, že k záchraně světa nebude potřeba žádný magický meč.

Celkem měl Vlaher v týmu patnáct lidí a žádnému nechyběla nějaká taková zvláštnůstka, se kterou by nebylo třeba se smířit a vzít ji v potaz při plánování.

Ostatně hrubý náčrt své budoucnosti dostal už ten první den. Konečně dal dohromady tým, jenž se skládal ze všech profesí, o kterých se domníval, že by se nějak mohly při záchraně světa hodit. Také přesvědčil vedení univerzity, která se během staletí transformovala ze vzrušující líhně vzdělavců na stylovou restauraci s reprodukovanou hudbou, aby jim vyklidili jedno patro, a všechny tam nastěhoval. Konečně mohl svolat první schůzi, ehm, celého týmu, ale k jeho překvapení se dostavilo pouhých sedm lidí.

Sedm lidí z patnácti, které původně čekal. Vlaher tomu nemohl uvěřit. Dvakrát si je přepočítal, ale bylo jich fakt jenom sedm. A to při tom zvolil dle svého mínění velmi rozumný čas, který nenutil nikoho vstávat příliš časné, ale zase na druhou stranu to bylo dost brzo na to, aby byli všichni čerství. Chtěl se první den vyhnout jakýmkoliv nepříjemnostem, a tak jim vyšel vstříc, jenomže jich

nepřišla ani polovina a Vlaher neviděl jinou možnost než počkat, protože s takovou účastí nemělo ani cenu začínat.

Když nakonec po hodině dorazilo dalších pět lidí, to už bylo skoro poledne, vzal si Vlaher slovo a začal shrnovat situaci. Svět kolem nich se rozpadá, žijí v nebezpečných časech a tak dále. Je třeba s tím něco dělat. Sotva si ale stačil vytvořit nějaký úvod, všichni se zvedli a měli se k odchodu.

Vlaher se zmateně zarazil.

„Co se děje?“

Nebyl si vědom jediné příčiny, která by je měla přimět vstávat. Dokonce se podíval za záda, jestli tam třeba nehoří, ale nehořelo. Otočil se zpátky.

Pan Rýmička si poklepal na hodinky.

„Oběd.“

Vlaher na něj zůstal konsternovaně zírat.

„A nemůžete to chvíli odložit?“ zmohl se nakonec na nesmělý dotaz.

„Oběd?“ podivil se upřímně Pan Rýmička.

„No já jen, že jsme ještě neskončili.“

Všichni se po sobě nejistě podívali.

„Ale je oběd,“ řekl znovu Pan Rýmička, jako by tu existovala nějaká šance, že ho Vlaher zprvu nepochopil.

Znovu ukázal na hodinky. Pak se přece jen komusi Vlahera zželelo, a tak navrhl, aby šel na oběd s nimi.

„Dneska mají krocana s růžovou omáčkou,“ dodal, což doprovodilo mnohohlasné spokojené zamručení.

„Ale já nechci jít na oběd,“ zařval zoufalý Vlaher, „já chci zachránovat svět!“

Nastalo krátké a trochu trapné ticho. Na jeho konci všichni jen pokrčili rameny a začali se trousit ven. Nakonec zbyl v místnosti Vlaher sám, zoufalý a zmatený, a ten den to bylo shodou okolností poprvé, kdy mu začalo cukat oko.

Levé.

Scéna druhá: Golem

Stanov si jasná pravidla a trvej na jejich dodržování.

učený MALIGAR,

Sto zlatých vůdcovských pravidel

Vlaher prošel jižní branou. Udělal ještě několik kroků a otočil se. Skrze kamenný oblouk brány viděl obrysy několika nejbližších ulic, za nimiž se rýsovaly další střechy. Tohle bylo město Caredbar a spoléhalo na něj. A ani o tom nevědělo. Povzdechl si. Přesněji řečeno spoléhalo na něj a na patnáct dalších učenců. Povzdechl si ještě jednou. Nejraději by nikam nešel, ale musí navštívit Freghara. Nejspíš neví, že včera k ostrovu připlula loď a vysadila tu tři cizince.

Musí mu říct, co jejich slavná rada zase udělala.

Maligar učí, že si máte svůj tým zamilovat a ten tým pak bude na oplátku milovat vás. Jak procházel lesní pěšinou, usilovně se na ně snažil nemyslet jenom jako na bandu potíživců. Někdy to šlo, protože někdy ho skutečně překvapili, jak jsou vlastně dobří, jindy se ale musel přemáhat, aby na ně nezačal křičet. Na Rovenu bylo podle posledního sčítání starého třicet let, tudíž stále víceméně platného, třicet dva tisíc čtyři sta sedmdesát osm lidí. Většina z nich věřila, že věci tu byly odjakživa. Nevznikly, nikdo je nevyrobil, prostě tu byly. Svatá prostoto! On měl možnost pracovat s tou hrstkou lidí, kteří nejenže věděli, že tomu tak není, ale navíc